

Vanhemmuus ja hengen lahja

Jokainen vanhempi lienee yhtä mieltä siitä, että lapset ovat suurimpia henkisiä opettajiamme. Lapsi haastaa vanhempansa joka ikinen päivä arjen lukuisten tilanteiden kautta yhä parempaan itsetuntemukseen sekä henkiseen kehitykseen. Myös minä olen jokaisen lapseni myötä herännyt yhä tietoisemmin ajattelemaan, kuka pohjimmiltani olen ja kuinka välitän omaa energiaani lapsiini. Olenko tasapainossa? Minkä esimerkin annan? Elätkö henkisten periaatteiden mukaan? Toiminko enemmän opittujen uskomusten ja alitajuisten mallien mukaisesti vai jumalallisesta innoittuneisuudesta, täydellisestä puhtauden tilasta käsin? Opetanko kiitollisuutta, anteeksiantoa, suvaitsevaisuutta, tuomitsemattomuutta ja ehdotonta rakkautta? Hyväksynkö itseni aidosti juuri sellaisena kuin olen? Elätkö todella, niin kuin opetan? Otanko täydellisen vastuun omasta luomuksestasi, energiasi jatkeesta ja peilikuvastani, lapsestani?

Lapset toimitetaan meille täydellisinä henkiolentoina - sieluina, mutta viimeistelemättöminä inhimillisessä ihmisyydessään. Vanhemman tehtävä on antaa eväitä egon hallintaan, omien tunteiden käsittelyyn sekä aidon minuuden tukemiseen. Jos vanhemmalla itsellään on tämä työ kesken, hän siirtää tiedostamattaan omat alitajuiset negatiiviset uskomukset ja toimintamallit myös lapselleen. Jokaisen uuden sukupolven taakkana onkin irtautua vanhasta ja toimimattomasta menneisyyden painolastista sekä luoda uutta ja parantavaa sen tilalle. Jos me emme tiedosta tätä jo ollessamme vanhemman roolissa, lapsemme joutuvat tekemään tulevaisuuden aikuisina kaiken työn itse.

Useimmat ajattelevat, että vanhemman velvollisuus on selittää lapsilleen, kuinka yhteiskunta toimii ja kuinka eri asiat ovat yhteydessä toisiinsa. Toivoisin, että jonain päivänä yhtä itsestään selvää olisi opettaa lapsille, kuinka tunteiden ja intuition avulla voi olla yhteydessä sieluunsa, kuinka kuunnella ja tulkita kehonsa viestejä ja ymmärtää terveyden perustekijöitä, kuinka huoltaa omaa energiakenttäänsä ja vapautua epätoivotuista energioista, kuinka löytää kiitollisuus ja onni kaikesta olevasta ja elää nykyhetkessä haikailematta mennyttä tai pelkäämättä tulevaa sekä, kuinka löytää oma voimansa, ytimensä, henkinen kotinsa.

Kaikki lapset ansaitsevat rikastuttavan ja ilostuttavan matkan aikuisuuteen vailla teho-yhteiskunnan suoritusvaateita ja kovien arvojen ihannoitua. Nykymaailmassa se ei valitettavasti toteudu kuin murto-osan kohdalla. Lapsen oikeutta kasvaa omaksi ainutlaatuiseksi itsekseen tulisi tukea niin kodin kuin koulun taholta. Tärkeämpää kuin ns. tiedollisten taitojen välittäminen, on tunneälykkyyden - kyvyn kuunnella itseään ja muita - opettaminen.

Seuraavat henkiset periaatteet toimivat erinomaisina ohjenuorina kasvatuksessa: **Jos haluat jotakin, ole valmis antamaan sitä toisille** opastaa suvaitsevaisuuteen ja samanarvoisuuteen tavoitteena rakastaa ja kunnioittaa kaikkia kanssakulkijoitamme. Antamista ei voi olla ilman vastaanottamista. Antamalla saa, saadakseen on ensin annettava. Maailmankaikkeus on antamisen ja saamisen kiertokulkua. Mitä enemmän annamme, sitä enemmän saamme, ja päinvastoin. Kaikki hyvä on jatkuvassa liikkeessä. Se ei koskaan jää yhteen paikkaan. **Jokainen valinta vaikuttaa tulevaisuuteesi (syyn ja seurauksen laki)** opettaa lapselle, että jokaisella valinnalla on omat myönteiset tai kielteiset seurauksensa. Lapsi kohtaa päivittäin tilanteita, joissa hänen tulee tehdä valinta kahden asian välillä tai päättää, miten suhtautua eteenpäin tuleviin ongelmiin. Lapsen kanssa voi keskustella siitä, miltä valinnan tekeminen tuntuu ja opettaa tekemään valintoja suuremman keveyden kautta. Valinnan tekemisessä ei yleensä ole tärkeintä toimia järjen vaan intuition mukaan. Sydämemme kertoo, toimimmeko oikein vai väärin. Kun toimimme toisten onnen ja menestyksen hyväksi, koemme itsekkin onnea ja menestystä. Hyvät teot ovat aina siunaukseksi. **Elämällä on tarkoitus** vahvistaa yhteyden tunnetta maailmankaikkeuden luovaan energiaan. Lapsi voi pohtia elämän tarkoitusta esittämällä itselleen esimerkiksi seuraavanlaisia kysymyksiä "Mitä merkittävää tein tänään", "Minkä kyvyn löysin itsestäni?", "Saiko jokin kokemus tuntumaan itseni merkittäväksi?", "Mitä sellaista tein, mikä sai jonkun toisen tuntemaan itsensä merkittäväksi?", Kaikki ovat muunnelmia kysymyksestä "Miksi olen täällä?", "Mikä on elämäni tarkoitus?" Kysymykset vahvistavat luottamusta siihen, että elämällemme on tarkoitus. Elämäntarkoituksen etsintä on paljon vaikeampaa sellaiselle, joka ei ole lapsena oppinut olemaan siitä tietoinen. Tarkoituksen löytäminen tuo sisäisen täyttymyksen.

Henkinen kasvatus on arvokkainta, mitä voimme antaa lapsillemme. Se vahvistaa luottamusta siihen, että elämällemme on tarkoitus ja että yhteys omaan hengen voimaan, valon ja rakkauden lähteeseen, tuo sisäisen täyttymyksen. Henkisen periaatteen **Jokainen on vastuussa teoistaan** mukaan olemme jokainen itse oman elämämme luoja, vastuullisia kaikesta, mikä ilmenee elämässämme. Lasta voi opettaa ottamaan vastuun omista tunteistaan ja ymmärtämään eron ajatusten "sinä aiheutit kiukkuni" ja "tunnen kiukkua ja haluan selvittää, mistä se kumpuaa" välillä. Lasta voi opettaa meditoimaan ja kuuntelemaan sisäisessä hiljaisuudessa oman sydämensä ääntä. Jokainen ajatus, jokainen tunne, jokainen intentio lähettää värähtelyn ulospäin ja palaa meihin tuoden tullessaan asioita ja tapahtumia, joita kasvumme kullakin hetkellä tarvitsee. Elämän kokemukset ovat pohjimmiltaan tulosta omista hallitsevista ajatuksista, ja niiden ajatusten ydin, joihin keskittyy riittävän pitkään, ilmenevät omassa todellisuudessa. Kiitollisuus lisää kiitollisuuden aiheita elämässä. Maailmankaikkeus on sisällämme, ja se, mitä koemme ulkoisesti, on pelkkää heijastusta. Kun ymmärtää, että olemme sitä, mitä luomme., voi vapautua uhrina olemisesta. Se on suuri lahja ja antaa rajattomat mahdollisuudet elämäkokemuksen suhteen.

Kaikki on mahdollista, mikään ei ole mahdotona kannustaa lasta toteuttamaan unelmiaan ja luottamaan omaan sisäiseen johdatukseensa. Maailmankaikkeus on täynnä ehtymättömiä mahdollisuuksia, jotka hakevat ilmenemismuotoaan olemassaolossa. Meistä itsestämme riippuu, olemmeko virittäytyneet sen yhteyteen vai emme. Omien mahdollisuuksiemme toteuttaminen on suuresti riippuvainen tästä yhteydestä. Hengen yhteydessä olemme kaikki luomakunnan lapsia, irrallaan siitä ajalehdimme tuuliajolla. Yhteyden luominen tapahtuu hiljentymällä kuuntelemaan sisintä olemusta. Rajoituksemme ovat lähtöisin vain omasta mielestämme.

Lapsi, joka on sisäistänyt henkiset periaatteet kykenee ymmärtämään, miten maailmankaikkeus toimii. Hän oppii erottamaan oikean väärästä sen perusteella, miltä hänen tekemänsä valinnat tuntuvat. Hän osaa olla suvaitsevainen ja hyväksyä muut juuri sellaisina kuin he ovat. Hänellä on sisäinen luottamus kaiken elämässä tapahtuvan tarkoituksenmukaisuuteen ja hän osaa nähdä vastoinkäymiset henkisinä oppiläksyinä, sillä hän tiedostaa, että ihmisenä olemisen tarkoitus on jatkuva kehittyminen. Hän tiedostaa sisimmässään myös, että sielu on ikuinen ja jatkaa elämäänsä toisilla tasoilla kehon fyysisen kuoleman jälkeen. Tällainen lapsi pysyy vapaana ihmiselämän lamauttavimmista kuoleman, puutteen ja yksinäisyyden peloista. Tällainen lapsuus luo perustan terveelle, tasapainoiselle ja onnelliselle aikuisen elämälle, jonka lopputulemana on sisäisen kuuntelun taito ja elämän syvimmän tarkoituksen toteuttaminen.

Kolmen lapsena äitinä ja neljännen oheishuoltajana luulen tiedostavani, kuinka haastavaa henkinen kasvatus voikaan nykyisessä kovien arvojen maailmassa olla, mutta kuinka äärettömän palkitsevaa niinä hetkinä, kun ymmärtää onnistuneensa. Henkisten lainalaisuuksien toteuttaminen vanhemmuudessa vaatii jatkuvaa tietoista huomioimista, peräänantamattomuutta, rehellisyyttä, nöyryyttä, kärsivällisyyttä ja armollisuutta myös itseään kohtaan. Kukaan ei ole täydellinen ja juuri siksi olemme täällä, kehittymässä. Vanhemman välttämättömiä työkaluja henkisessä kasvatuksessa onnistuakseen ovat kyky hiljentyä tavoittaakseen oman sielunsa ja toimiakseen siitä käsin, puhdistautuminen niistä tunne-energioista ja negatiivisista uskomuksista, jotka eivät ole hyväksi, luopuminen vanhentuneista toimintamalleista ja alitajuisen mielen negatiivisista ohjelmoinneista, herkkä läsnäolo ja ehdoton luottaminen maailmankaikkeuden oikeudenmukaisuuteen. Hengen yhteydessä eläminen saa meidät nousemaan omien vajavaisuuksiemme yläpuolelle, ja se on eittämättä kaikkein arvokkain elämänopeus, jonka voimme lapsillemme välittää.